

t. (Fam.) *Det är intet t. att . . .*, det är en lätt sak, att . . . — 2) Verkan af trolldom. *Förtaga t.* TROLLFLÖJT, m. 3. Flöjt, hvars toner hafva någon viss trollkraft.

TROLLFORMEL, trållfårm'l, m. 3. pl. — *formler*. Vissa ord, som brukas vid trolldom och förmenas medföra öfvernaturliga verkningar.

TROLLGUBBE, m. 2. pl. — *gubbar*. Barnleksak, bestående i en liten människobild af kork med bly inlagdt i foten, hvarigenom han af sig sjelf åter reser sig upp, då han nedlägges.

TROLLGUDINNA, f. 1. Qvinlig gudomlighet med förmåga att åstadkomma förtrollningar. Jfr. *Fe*.

TROLLHARE, m. 2. pl. — *harar*. (jäg.) Hare, som är svår att träffa i håll, och midt under jagten hastigt försvinner.

TROLLKARL, m. 2. Karl, som brukar trolldom. (Fam.) *Han är ingen t.*, kan eller vet ej mycket.

TROLLKNUT, m. 2. Ett slags knut, som förmenas hafva någon viss trollkraft.

TROLLKONA, f. 1. Kvinna, som brukar trolldom.

TROLLKONST, f. 3. 1) *T-en*, den föregifna konsten att på förborgadt sätt genom andra än naturliga och tillåtliga medel erhålla eller utträta, hvad man åstundar. *Utöfva t-en*. — *Syn*. Trolldom, Trolleri. — 2) Hvarje särskilt, förborgadt sätt, som för något visst ändamål på detta vis användes. *Bruka t-er*.

TROLLKRAFT, f. 3. Kraft, som förmenas verka på ett förborgadt sätt, i strid med naturens lagar.

TROLLKRETS, m. 2. Krets, uppdragen af en besvärjare vid dess besvärjningar, för att derinom vara skyddad för de andar, han uppkallar.

TROLLKÖTT, n. sing. En lafart. Byssus *bombicina*.

TROLLYKTA, f. 1. Se *Laterna magica*.

TROLLMASK, m. 2. Se *Armpolyp*, bem. 2.

TROLLMEDEL, n. 3. Medel, hvarigenom ett trolleri utföres.

TROLLPACK, n. sing. (fam.) Pack af hexor och trollkarlar.

TROLLPACKA, f. 1. 1) Kvinna, som, enligt folktron, på skärthorsdagen rider till Blåkulla. — 2) Se *Trollkona*.

TROLLRING, m. 2. 1) Ring, som har någon förtrollande kraft. — 2) Se *Trollkrets*.

TROLLSAGA, f. 1. Se *Fesaga*.

TROLLSALVA, f. 1. Salva, som förmenas äga någon förtrollande verkan.

TROLLSKA, a. 2. 1) Som kan trollo. — 2) Förtrollad.

TROLLSKOTT, n. 3. Ett slags trolldom, hvarigenom man framkallade en frånvarande persons bild i ett vattenkärle och riktade ett skott emot den samma.

TROLLSLÄNDA, f. 1. Stor insekt af Sländorna, med 4 lika stora, nättlika, långa vingar. *Libellula*.

TROLLSMÖR, n. sing. Ett slags smörlik svamp, som af allmogen på vissa orter tros vara en lemning af trollen. *Aethalium flavum*.

TROLLSPEGEL, m. 2. pl. — *speglar*. Magisk spegel, hvori vidskepelsen förmenar att man kan skåda något tillkommande eller aflägsat.

TROLLSPOTT, m. sing. En stor, mjuk, i yngre tillstånd flytande svamp på marken. *Aron-gylium*.

TROLLSPÖ, n. 4. o. TROLLSTAF, m. 2.

pl. — *stafvar*. Spö, staf, hvarmed en besvärjare förmenas framkalla andar, eller genom beröring hvarmed allehanda trollerier kunna utföras.

TROLLSÅNG, m. 3. Sång, som afsjunges, för att verka något slags trolleri.

TROLLTRUMMA, f. 1. Ett slags trumma, som fordome af Seidmän och Seidkonor brukades vid utförandet af deras trollkonster och ännu i sednare tider nyttjats af Lapparna vid spådom (Lapptrumma).

TROLLVAPEN, n. 3. Vapen, som har en magisk verkan.

TROLOFNING, trölävning, f. 2. Se *Förlofning*.

TROLOFVA, tröläva, v. a. 1. Se *Förlofva*, bem. 2. — *T. sig*, v. r. Se *Förlofva sig*. — *T-d*, part. pass. Se *Förlofvad*.

TROLÖS, a. 2. Som ej håller tro och loften, bryter emot utlofvad trohet. *T. undersäte, vän, älskare, make*. Säges ej i fråga om tjensteförhållanden, i hvilket fall *Otrogen* brukas.

TROLÖSHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara trolös. — 2) Trolös handling.

TROLÖST, adv. På ett trolöst sätt, med trolöshet.

TROMAN, trömann, m. 3. pl. — *män*. (egentl. *Tro man*; jfr. *Tro*, III) Hederstitel, som tillkommer högre embetsmän.

TROMP, se *Trumf* (på en kanon).

TROMPET, se *Trumpet*.

TROM, m. 3. (af grek. *Thronos*, säte) 1) Upphöjdt säte för regerande furstar, kejsare, konungar, m. fl., vid högtidliga tillfällen. *Sätta sig, sitta på sin t. Sitta på t-en*, äfv. (fig.) regera. (Fig.) *Sätta på t-en*, förskaffa regeringen. *Stiga på t-en*, tillträda regeringen. *Störta af t-en, stöta från t-en*, med våld beröfva regeringen. — 2) (fig.) Regerande furstars (isynn. kejsares och konungars) makt och myndighet. *T-ens prerogativer*. [Thron.]

TRONA, v. n. 1. (nytt ord, bildadt efter *t. thronen*) Sitta på en tron. [Throna.]

TRONARFVINGE, trönärrvinge, m. 2. pl. — *arfvingar*. Arfvinge till tronen eller kronan, närmare eller fjernare.

TRONFÖLJARE, m. 3. Den som genom börd eller val är bestämd att efterträda en regent efter dess död.

TRONFÖLJD, f. 3. Arfsföljd i ett regerande hus.

TRONHIMMEL, m. 2. pl. — *himlar*. Himmeler eller tak öfver en tron.

TRONLEDIGHET, f. 3. Det tillstånd i ett rike, då tronen är ledig, d. v. s. att regenten dött, utan att någon ännu efterträdt honom.

TROP, tråp, m. 3. (grek.) Talfigur, då ett ord nyttjas att beteckna någonting annat, än hvad det egentligen betyder.

TROPÉ, se *Trofé*.

TROPIK, -i'k, m. 3. (grek.) Vändkrets.

TROPIKFÅGEL, -i'k'få'g'l, m. 2. pl. — *fåglar*. Simfågel emellan vändkretsarna, hvit, något större än en dufva, med två mycket långa fjädrar i stjerten. *Phaeton aethereus*.

TROPISK, trópissk, a. 2. (af *Trop*) Oegentlig, bildlig.

TROPISK, tråpissk, a. 2. (af *Tropik*) Tillhörande den del af jorden, som ligger emellan vändkretsarna.

TROPLIGTIG, a. 2. Pligtig till trohet. *Eders Maj:ts t-ste undersäte*.